

[Hagen Hagensen]

ker, som om inkquisitionen igen er kommet her til landet. Det er og skal være et forhold, der klart hører den historiske fortid til. I retsplejeloven findes en bestemmelse om, at ingen, der i embeds medfør er beskæftiget med en straffesag, må udtale sig om skyldspørgsmålet, så længe sagen ikke er pådømt eller bortfaldet. Denne bestemmelse er til beskyttelse af den enkelte borger, der kommer ud for sigtelser og påtale. Statsadvokatens udtalelser viser, at der er behov for en bestemmelse, der beskytter alle borgere mod generel udsættelse for mistanke. Alene konkrete forhold kan bringes til offentlighedens kundskab og kun med iagttagelse af reglerne om, at skyldspørgsmålet ikke må omtales.

Justitsministeren (Ole Espersen):

Efter bestemmelsen i retsplejelovens kap. 67 har politiet pligt til efter anmeldelse eller af egen drift at iværksætte en efterforskning, når der er rimelig formodning for, at der er begået et strafbart forhold, og det er klart, at formålet med en sådan efterforskning vil være at søge konstateret, om der er anledning til at rejse sigtelser i anledning af, at strafansvar kan være opstået.

Hvis man gennemførte en regel som den, hr. Hagen Hagensen her foreslår, kunne det føre til uønskede resultater. Det er sådan, at enhver efterforskning, som jeg sagde, faktisk har til formål at søge konstateret, om personer bør sigtes for strafbare forhold, og hvis man giver oplysning om, at der foregår efterforskning, ligger der næsten uden videre deri, at der så også er givet en oplysning om, at sigtelser kan komme på tale. Derfor ville et forbud mod at omtale den helt generelle mulighed for, at sigtelser vil komme på tale, næsten indebære et forbud mod, at efterforskninger blev omtalt, og det er næppe noget, vi ønsker.

På den anden side vil jeg gerne give hr. Hagen Hagensen medhold i – og det ligger vel også i spørgsmålet, at det bl.a. er det, der er problemet – at offentlige myndigheder – og det gælder især myndigheder, der handler inden for strafferettens område – må være forsigtige og påpasselige med, hvad de udtaler sig om. Der må, især når det drejer sig om de tvangshåndhævende myndigheder, være tale om en forsigtig, nøjagtig afvejning af, hvad hensynet til offentligheden kræver –

altså hvad åbenheden kræver – og hvad hensynet til den privates interesser kræver. Det er klart, det undertiden kan være en vanskelig opgave at foretage den afvejning, men den bør foretages. Jeg tror, spørgeren selv engang har udtrykt det på den måde, at politiet gerne må være åbent over for offentligheden, men at politiet ligesom andre offentlige myndigheder ikke bør være åbenmundet, og det er en formulering, jeg kan tiltræde.

Hagen Hagensen (KF):

Jeg kan for så vidt sige tak til ministeren for den sidste del af svaret. Ministeren og jeg er altså enige om, at der skal være en åbenhed, men ikke en åbenmundethed, et udtryk, jeg har brugt før. Jeg synes, der er grund til at understrege dette i det svar, ministeren har givet mig, for der skal udvises en meget stor forsigtighed og påpasselighed fra de politifolk, der har med sager at gøre. Der har været nogle sager i den senere tid, hvor personer, der er sigtet, bogstavelig talt må anses i offentligheden for at være dømt omtrent fra første færd, uden at man overhovedet har konkretiseret sigtelsen mod dem, simpelt hen fordi man siger en masse om, at man nu er i gang med at undersøge dette eller hint. Der må man passe på.

Men den første del af ministerens svar tilfredsstillende mig ikke helt; jeg synes, der må kunne gives regler, uden at det kommer i karambolage med den ytringsfrihed, der naturligt også tilkommer tjenestemænd og politifolk, der er beskæftiget med sager. Det må kunne undgås, at man faktisk kaster en skygge over en hel stand, som man nu har gjort det, dengang man rejste spørgsmålet om, hvorvidt der var korrupsion i kommunerne. Det må man ikke gøre på den måde; man må altså være påpasselig, og kan man ikke være det på anden måde, mener jeg trods alt, vi må finde frem til at få en ordning, der i nogen grad ligner den ordning, som vi har i retsplejeloven, nemlig at ingen må udtale sig om skyldforhold, så længe en sag ikke er pådømt eller bortfaldet. Der må kunne laves en eller anden regel, og jeg spørger, om ministeren vil være med til at overveje dette.

Justitsministeren (Ole Espersen):

Det er klart, at jeg gerne vil være med til at overveje det, men det, jeg ønskede at på-